31992L0119

DIRECTIVA 92/119/CEE A CONSILIULUI
din 17 decembrie 1992
de stabilire a măsurilor comunitare generale de combatere a unor boli la animale, precum și a măsurilor specifice împotriva bolii veziculoase a porcului

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 43,

având în vedere propunerea Comisiei [1],

având în vedere avizul Parlamentului European [2],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social [3],

întrucât animalele vii sunt enumerate de anexa II la tratat; întrucât comercializarea animalelor vii constituie o importantă sursă de venit pentru populația din agricultură;

întrucât este necesară stabilirea la nivelul Comunității a măsurilor de control care trebuie luate în cazul apariției unei boli, pentru a asigura o dezvoltare rațională a sectorului agricol și pentru a contribui la protecția sănătății animale din Comunitate;

întrucât focarul unei boli poate să ia foarte repede dimensiunile unei epizootii, cauzând mortalitate și perturbări care pot compromite rentabilitatea creșterii animalelor de fermă;

întrucât, de îndată ce a fost suspectată prezența bolii, trebuie luate măsuri de control pentru a putea fi întreprinse acțiuni imediate și eficace, odată ce prezența bolii a fost confirmată;

întrucât măsurile care urmează sa fie luate trebuie să permită prevenirea răspândirii bolii, în special prin controlul minuțios al circulației animalelor și al produselor ce ar putea răspândi infecția;

întrucât ar trebui ca, în mod normal, prevenirea bolilor în Comunitate să aibă la bază o politică de nevaccinare; întrucât, cu toate acestea, este important să se prevadă vaccinarea în cazurile în care există o situație gravă care necesită o asemenea acțiune;

întrucât, pentru ca animalele vaccinate să poată fi recunoscute, este necesar ca acestea să fie identificate; întrucât, pentru a furniza garanțiile necesare, acțiunea vaccinului trebuie să fie aprobată de către un laborator de referință desemnat de Comunitate;

întrucât este esențial un studiu epidemiologic amănunțit pentru a preveni răspândirea bolilor; întrucât statele membre trebuie să stabilească unități speciale în acest scop;

întrucât, pentru a asigura eficacitatea sistemului de control, diagnosticarea bolilor trebuie să fie armonizată și trebuie să se desfășoare în cadrul laboratoarelor responsabile, a căror coordonare poate fi asigurată de un laborator de referință desemnat de Comunitate;

întrucât articolul 3 din Decizia 90/424/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind cheltuielile în domeniul veterinar [4] se aplică în cazul apariției uneia sau mai multor boli enumerate de anexa I;

întrucât măsurile comune pentru controlul acestor boli alcătuiesc o bază pentru menținerea unui standard uniform de sănătate animală;

întrucât ar trebui prevăzute dispoziții specifice pentru fiecare boală și, inițial, pentru boala veziculoasă a porcului,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Prezenta directivă definește măsurile generale comunitare de control care trebuie să fie aplicate în cazul apariției uneia din bolile enumerate de anexa I.

Articolul 2

În sensul prezentei directive se aplică următoarele definiții:

1. *exploatație*: orice unitate (agricolă sau de alt tip), situată pe teritoriul unui stat membru, în care sunt deținute sau crescute animale;
2. *animal*: orice animal domestic dintr-o specie care poate fi afectată direct de boala respectivă, sau orice animal sălbatic vertebrat ce ar putea contribui la epidemiologia bolii, cu rol de purtător sau de sursă de infecție;
3. *vector*: orice animal sălbatic vertebrat sau nevertebrat care, pe căi mecanice sau biologice, ar putea transmite și răspândi agentul bolii respective;
4. *proprietar sau deținător*: orice persoană sau persoane, fizice sau juridice, care au în proprietate sau în îngrijire animale, cu sau fără recompensă financiară;
5. *perioadă de incubație*: perioada de timp estimată, cuprinsă între expunerea la agentul bolii și apariția simptoamelor clinice.

[1] JO C 148, 7.6.1991, p. 12.
[2] JO C 280, 28.4.1992, p. 124.
[3] JO C 339, 31.12.1991, p. 12.
[4] JO L 224, 18.8.1990, p. 19. Decizie astfel cum a fost modificată prin Decizia 91/133/CEE (JO L 66, 13.3.1991, p. 18).

Durata acestei perioade este perioada indicată de anexa I pentru boala respectivă;

6. *confirmarea infecției*: declararea de către autoritatea competentă a prezenței oricărei boli dintre cele menționate de anexa I, pe baza rezultatelor de laborator; cu toate acestea, în cazul unei epidemii, autoritatea competentă poate, de asemenea, să confirme prezența unei boli pe baza rezultatelor clinice și/sau epidemiologice;

7. *autoritate competentă*: autoritatea centrală a unui stat membru, responsabilă cu efectuarea controalelor veterinare sau orice autoritate veterinară căreia i-a fost delegată această responsabilitate;

8. *medic veterinar oficial*: medicul veterinar desemnat de autoritatea competentă.

Articolul 3

Statele membre se asigură cu privire la obligativitatea notificării la autoritatea competentă a tuturor suspiciunilor cu privire la prezența oricăreia dintre bolile menționate de anexa I.

Articolul 4

(1) În cazul în care se suspectează că animalele dintr-o exploatație sunt infectate sau contaminate cu una din bolile menționate de anexa I, statele membre se asigură cu privire la începerea investigației oficiale de către medicul veterinar oficial pentru confirmarea sau infirmarea prezenței bolii respective și, în special, prelevarea de probe necesare examinării de laborator. În acest scop, animalele respective pot fi transportate la laboratoare sub supravegherea autorității competente, care ia măsurile necesare pentru prevenirea răspândirii infecției.

(2) Odată cu notificarea suspiciunii cu privire la prezența bolii, autoritatea competentă pune exploatația sub supraveghere oficială și solicită următoarele:

(a) efectuarea unui recensământ al tuturor categoriilor de animale din speciile suspecte și, pentru fiecare categorie, înregistrarea numărului de animale care sunt deja moarte, infectate sau care ar putea fi infectate sau contaminate; informațiile din recensământ trebuie să fie actualizate și furnizate, la cerere și să poată fi verificate la fiecare vizită;

(b) toate animalele din speciile suspecte din cadrul exploatației trebuie să fie ținute în locurile unde sunt ținute de obicei sau să fie închise în alt loc unde pot fi izolate, ținându-se seama de posibilul rol al vectorilor, după caz;

(c) nici un animal din speciile suspecte nu trebuie să intre sau să părăsească exploatația;

(d) circulația:

— persoanelor, animalelor sau a altor specii care nu sunt suspecte și a vehiculelor către sau din exploatație;

— cărnii sau carcaselor de animale sau hranei pentru animale, echipamentelor, deșeurilor, dejecțiilor, gunoiului, bălegarului sau a orice ar putea transmite boala respectivă;

(e) trebuie să fie autorizate de către o autoritate competentă care stabilește condițiile de prevenire a oricărui risc de răspândire a infecției; trebuie instalate mijloacele adecvate dezinfecției la intrările și ieșirile din clădirile sau spațiile unde sunt ținute animalele din speciile suspecte și la intrarea și ieșirea din exploatație;

(f) efectuarea unui studiu cu privire la epizootii, în conformitate cu articolul 8.

(3) Până la intrarea în vigoare a măsurilor oficiale prevăzute la alineatul (2), proprietarul sau deținătorul oricărui animal suspect de contaminare ia toate măsurile necesare, în conformitate cu alineatul (2), cu excepția literei (f).

(4) Autoritatea competentă poate să aplice oricare dintre măsurile prevăzute la alineatul (2) în cazul altor exploatații, în cazul în care locația, configurația sau contactele acestora cu exploatația în care se suspectează existența bolii o îndreptățesc să suspecteze o eventuală contaminare.

(5) Măsurile prevăzute la alineatele (1) si (2) se suspendă doar atunci când medicul veterinar oficial infirmă suspiciunea cu privire la prezența unei boli infecțioase.

Articolul 5

(1) Din momentul confirmării oficiale a prezenței uneia dintre bolile menționate de anexa I în exploatația respectivă, statele membre se asigură că, pe lângă măsurile prevăzute de articolul 4 alineatul (2), autoritatea competentă solicită aplicarea următoarelor măsuri:

(a) toate animale din speciile suspecte din exploatație sunt sacrificate de îndată. Animalele care au murit sau au fost sacrificate sunt incinerate sau îngropate la fața locului, în cazul în care este posibil, sau distruse într-o instalație de distrugere a carcaselor. Aceste operații se efectuează astfel încât să se minimizeze riscul de răspândire a agentului bolii;

(b) substanțele sau deșeurile, precum hrana animalelor, gunoiul, bălegarul sau noroiul, care ar putea fi contaminate, sunt distruse sau tratate în mod corespunzător. Acest tratament, efectuat în conformitate cu instrucțiunile medicului veterinar oficial, trebuie să asigure distrugerea oricărui agent sau vector al agentului bolii;

(c) după efectuarea operațiilor prevăzute la literele (a) și (b), clădirile unde sunt ținute animalele din speciile suspecte, zonele

adiacente, vehiculele utilizate pentru transport și tot echipamentul care poate să fi fost contaminat se curăță și se dezinfectează în conformitate cu articolul 16;

(d) se efectuează un studiu cu privire la epizootii, în conformitate cu articolul 8.

(2) Atunci când se recurge la îngropare, aceasta trebuie să se fie efectuată la o adâncime suficient de mare, pentru ca animalele carnivore să nu poată dezgropa carcasele sau deșeurile menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) și într-un teren potrivit, pentru a preveni contaminarea pânzelor freatice și orice probleme legate de mediu.

(3) Autoritatea competentă poate extinde măsurile prevăzute la alineatul (1) în cazul altor exploatații, în cazul în care locația, configurația sau contactele acestora cu exploatația în care prezența bolii a fost confirmată o îndreptățesc să suspecteze o eventuală contaminare.

(4) Reintroducerea animalelor în exploatație este autorizată de autoritatea competentă, în urma unei inspecții a medicului veterinar oficial, cu rezultate satisfăcătoare, privind operațiile de curățare și dezinfecție efectuate în conformitate cu articolul 16.

Articolul 6

În cazul în care animalele sălbatice sunt contaminate sau suspecte de contaminare, statele membre se asigură că sunt luate toate măsurile necesare în acest sens. Statele membre informează Comisia și celelalte state membre, în cadrul Comitetului veterinar permanent instituit prin Decizia 68/361/CEE [1], cu privire la măsurile pe care le-au luat.

Articolul 7

(1) În cazul exploatațiilor alcătuite din două sau mai multe unități de producție, autoritatea competentă poate deroga de la prevederile articolului 5 alineatul (1) litera (a) cu privire la unitățile de producție sănătoase dintr-o exploatație infectată, cu condiția ca medicul veterinar oficial să confirme că structura și dimensiunea acestor unități și operațiile efectuate în cadrul acestora sunt independente de restul exploatației în ceea ce privește locul unde sunt adăpostite și deținute animalele" în ceea ce privește personalul, echipamentele și alimentația animalelor, astfel încât să se poată preveni răspândirea agentului infecțios de la o unitate la alta.

(2) Atunci când se recurge la prevederile alineatului (1), prevederile Deciziei 88/397/CEE a Comisiei [2] se aplică *mutatis mutandis*. Aceste norme pot fi modificate pentru boala respectivă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25, pentru a ține seama de natura specifică a bolii.

Articolul 8

(1) Studiul epizootic se concentrează asupra următoarelor:

(a) perioada de timp în care boala ar fi putut exista în exploatație înainte de a fi notificată sau suspectată;

(b) originea posibilă a bolii în cadrul exploatației și identificarea altor exploatații în care există animale din specii suspecte care ar fi putut deveni infectate sau contaminate;

(c) circulația persoanelor, animalelor, carcaselor, vehiculelor, echipamentelor sau a altor substanțe care ar fi putut să poarte agentul infecțios către și din exploatația în cauză;

(d) prezența și distribuția vectorilor bolii, după caz.

(2) Se instituie o unitate de criză, pentru a avea o coordonare deplină a tuturor măsurilor necesare pentru a asigura combaterea bolii cât mai curând posibil și pentru a efectua studiul cu privire la epizootii.

Normele generale cu privire la unitățile naționale de criză și unitatea comunitară de criză sunt stabilite de către Consiliu, care hotărăște cu majoritate calificată pe baza propunerii Comisiei.

Articolul 9

(1) În cazul în care medicul veterinar oficial descoperă sau consideră, pe baza datelor confirmate, că boala ar fi putut fi introdusă din alte exploatații în exploatația prevăzută la articolul 4 sau de la aceasta din urmă în alte exploatații, ca rezultat al circulației persoanelor, animalelor sau vehiculelor sau pe orice altă cale, exploatațiile respective sunt puse sub supraveghere oficială, în conformitate cu articolul 4; această supraveghere nu se sistează decât atunci când este eliminată în mod oficial posibilitatea existenței unei boli în cadrul respectivei exploatații.

(2) În cazul în care medicul veterinar oficial descoperă sau consideră, pe bază datelor confirmate, că boala ar fi putut fi introdusă din cadrul altor exploatații în exploatația prevăzută în articolul 5 sau de la aceasta din urmă a fost purtată în alte exploatații ca rezultat al circulației personalului, animalelor sau vehiculelor sau pe orice altă cale, exploatațiile respective sunt puse sub supraveghere oficială în conformitate cu articolul 4; această supraveghere nu încetează până când nu este infirmată în mod oficial suspectarea prezenței bolii în exploatație.

(3) Atunci când o exploatație este supusă prevederilor alineatului (2), autoritatea competentă păstrează în vigoare prevederile articolului 4 pentru cel puțin perioada maximă de incubație corespunzătoare fiecărei boli, de la data probabilă a introducerii infecției, în conformitate cu rezultatele studiului cu privire la epizootii, efectuat în conformitate cu articolul 8.

(4) Acolo unde consideră că este posibil în baza condițiilor existente, autoritatea competentă poate limita măsurile prevăzute

(1) JO L 255, 18.10.1968, p. 23.

(2) Decizia 88/397/CEE a Comisiei din 12 iulie 1988 de coordonare a normelor de aplicare prevăzute la articolul 6 din Directiva 85/511/CEE a Consiliului și stabilite de statele membre (JO L 189, 20.7.1988, p. 25).

la alineatele (1) și (2) la o parte din exploatație și la animalele care sunt ținute acolo, doar în cazul în care exploatația întrunește condițiile prevăzute la articolul 7 sau doar la animalele din speciile suspecte.

Articolul 10

(1) Din momentul în care diagnosticul uneia dintre bolile în cauză a fost confirmat în mod oficial, statele membre se asigură că autoritatea competentă instituie, în jurul exploatației infectate, o zonă de protecție pe o rază de minim 3 km, care este inclusă la rândul ei într-o zonă de monitorizare de minim 10 km. Modul în care sunt stabilite zonele trebuie să țină seama de factorii geografici, administrativi, ecologici și epizootici cu privire la boala respectivă și facilitățile de monitorizare.

(2) În cazul în care zonele se situează pe teritoriul mai multor state membre, autoritățile competente ale statelor membre în cauză cooperează la stabilirea zonelor prevăzute la alineatul (1). Cu toate acestea, în cazul în care este necesar, zona de protecție și zona de supraveghere sunt stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

(3) La cererea bine fundamentată a unui stat membru sau la inițiativa Comisiei se poate decide, în baza procedurii prevăzute la articolul 26, modificarea (reducerea sau mărirea, după caz) limitelor zonelor prevăzute la alineatul (1) sau durata măsurilor restrictive, ținând seama de:

— situația lor geografică și factorii ecologici;

— condițiile meteorologice;

— prezența, distribuția și tipul vectorilor;

— rezultatele studiilor cu privire la epizootii, efectuate în conformitate cu articolul 8;

— rezultatele testelor de laborator;

— măsurile de control aplicate efectiv.

Articolul 11

(1) Statele membre se asigură că următoarele măsuri sunt aplicate în zona de protecție:

(a) identificarea tuturor exploatațiilor din cadrul zonei care dețin animale din speciile suspecte;

(b) efectuarea de vizite periodice la exploatațiile care dețin animale din speciile suspecte, o examinare clinică a animalelor respective inclusiv, după caz, prelevarea de probe pentru examenele de laborator; evidența vizitelor și constatărilor, frecvența vizitelor fiind proporțională cu gravitatea epizootiei din exploatațiile cu riscul cel mai ridicat;

(c) interzicerea circulației și transportului animalelor din speciile suspecte pe drumuri publice sau private, cu excepția drumurilor care deservesc exploatația; cu toate acestea, autoritatea competentă poate să acorde o derogare de la această interdicție pentru transportul animalelor pe cale rutieră sau ferată fără descărcare sau oprire;

(d) obligativitatea păstrării animalelor din speciile suspecte în cadrul exploatațiilor unde sunt ținute, cu excepția cazului în care sunt transportate sub supraveghere oficială direct către un abator din cadrul zonei pentru sacrificarea de urgență sau, în cazul în care în zona respectivă nu există un abator sub supraveghere veterinară, la un abator din zona de supraveghere desemnată de autoritatea competentă. Un astfel de transport poate fi autorizat de autoritatea competentă numai după ce medicul veterinar oficial a examinat toate animalele din speciile suspecte de contaminare din exploatație și a confirmat că nici un animal nu este suspectat de infecție. Autoritatea competentă responsabilă pentru abator este informată cu privire la intenția de a i se trimite animale.

(2) Măsurile aplicate în zona de protecție rămân în vigoare cel puțin pe perioada maximă de incubație corespunzătoare bolii în cauză, după ce animalele din exploatația respectivă au fost sacrificate în conformitate cu articolul 5 și operațiunile de curățare și dezinfecție au fost efectuate în conformitate cu articolul 16. Cu toate acestea, atunci când boala este transmisă printr-o insectă vector, autoritatea competentă poate stabili durata măsurilor și poate prevedea posibila introducere a animalelor santinelă. Statele membre informează de îndată Comisia și celelalte state membre, în cadrul Comitetului veterinar permanent, cu privire la măsurile pe care le-au adoptat.

La expirarea perioadei prevăzute de primul paragraf, normele care se aplică zonei de supraveghere se aplică și în cazul zonei de protecție.

Articolul 12

(1) Statele membre se asigură că următoarele măsuri sunt aplicate în zona de supraveghere:

(a) identificarea tuturor exploatațiilor din zonă care dețin animale din speciile suspecte;

(b) interzicerea circulației animalelor din specii suspecte pe drumurile publice, cu excepția scopului de a le duce la păscut sau în spațiile pentru animale; cu toate acestea, autoritatea competentă poate acorda o derogare de la această interdicție în ceea ce privește transportul animalelor pe cale rutieră sau ferată fără descărcare sau oprire;

(c) autorizarea de către autoritatea competentă a transportului animalelor din specii suspecte din zona de supraveghere;

(d) obligativitatea păstrării animalelor din speciile suspecte în zona de supraveghere pe o perioadă maximă de incubație după cel mai recent caz de boală. După aceea, animalele pot părăsi zona respectivă pentru a fi transportate sub suprave-

ghere oficială direct către un abator desemnat de autoritatea competentă în vederea sacrificării de urgență. Un astfel de transport poate fi autorizat de autoritatea competentă numai după ce medicul veterinar oficial a examinat toate animalele din speciile suspecte din cadrul exploatației și a confirmat că nici unul dintre animale nu este suspect de contaminare. Autoritatea competentă responsabilă pentru abator este informată de intenția de a i se trimite animale.

(2) Măsurile aplicate în zona de supraveghere rămân în vigoare pe o perioadă cel puțin egală cu perioada maximă de incubație după ce animalele din cadrul exploatației au fost sacrificate în conformitate cu articolul 5 și operațiile de curățare și dezinfecție au fost efectuate în conformitate cu articolul 16. Cu toate acestea, atunci când boala este transmisă printr-o insectă vector, autoritatea competentă poate stabili durata măsurilor și poate prevedea posibila introducere a animalelor santinelă. Statele membre informează de îndată Comisia și celelalte state membre, în cadrul Comitetului veterinar permanent, cu privire la măsurile pe care le-au adoptat.

Articolul 13

În cazul în care interdicțiile prevăzute la articolul 11 alineatul (1) litera (d) și articolul 12 alineatul (1) litera (d) sunt menținute mai mult de 30 de zile din cauza apariției altor cazuri de boală și, ca urmare apar probleme în ceea ce privește deținerea animalelor, autoritatea competentă poate ca, în urma unei cereri a proprietarului în care acesta explică motivele cererii sale, să autorizeze scoaterea animalelor din cadrul exploatației din zona de protecție sau din zona de supraveghere, cu condiția ca:

(a) medicul veterinar oficial să verifice starea de fapt;

(b) toate animalele din exploatație să fie examinate;

(c) animalele ce urmează a fi transportate să fie supuse examinării clinice, cu rezultat negativ;

(d) fiecare animal să fie marcat cu o crotalie sau prin altă metodă autorizată;

(e) exploatația de destinație să se situeze în zona de protecție sau în zona de supraveghere.

Trebuie luate toate precauțiile necesare, în special prin curățarea și dezinfecția camioanelor după transport, pentru a se evita riscul răspândirii agentului bolii pe parcursul transportului.

Articolul 14

(1) Statele membre se asigură că autoritatea competentă ia toate măsurile necesare pentru ca cel puțin persoanele stabilite în zonele de supraveghere și protecție să fie informate cu privire la restricțiile în vigoare și adoptă toate dispozițiile necesare pentru punerea corectă în aplicare a măsurilor respective.

(2) În cazul în care într-o anumită regiune epizootia are caracter deosebit de grav, măsurile suplimentare care trebuie luate de către statele membre implicate sunt adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

Articolul 15

Prin derogare de la dispozițiile generale ale prezentei directive, prevederile specifice cu privire la măsurile de control și de combatere pentru fiecare boală în cauză:

— sunt prevăzute de anexa II, în ceea ce privește boala veziculoasă a porcului;

— sunt adoptate de Consiliu, care hotărăște cu majoritate calificată pe baza propunerii Comisiei, pentru fiecare dintre celelalte boli enumerate de anexa I.

Articolul 16

(1) Statele membre se asigură că:

(a) dezinfectanții și insecticidele care urmează sa fie utilizate și, după caz, concentrațiile lor, sunt aprobate oficial de autoritatea competentă;

(b) operațiile de curățare, dezinfecție și dezinsecție sunt efectuate sub supraveghere oficială:

— în conformitate cu instrucțiunile medicului veterinar oficial

și

— astfel încât să se elimine orice risc de răspândire sau de supraviețuire a agentului bolii;

(c) la finalizarea operațiilor prevăzute la litera (b), medicul veterinar oficial se asigură că măsurile au fost aplicate în mod corespunzător și că a trecut o perioadă adecvată de cel puțin de 21 de zile, pentru a se asigura că boala respectivă a fost complet eliminată înainte ca animalele din speciile suspecte să fie reintroduse.

(2) Procedurile de curățare și dezinfecție a unei exploatații contaminate:

— sunt cele prevăzute de anexa II, în ceea ce privește boala veziculoasă a porcului;

— sunt determinate, în contextul pregătirii măsurilor specifice pentru fiecare boală enumerată de anexa I, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 a doua liniuță.

Articolul 17

(1) Statele membre se asigură că în fiecare stat membru este desemnat:

(a) un laborator național care să dispună de dotarea și personalul specializat care să îi dea posibilitatea de a indica în permanență și, în special, atunci când boala respectivă apare pentru prima dată, tipul, subtipul și varianta virusului relevant și de a

confirma rezultatele obținute în laboratoarele regionale de diagnostic;

(b) un laborator național în care sunt testați reactivii utilizați în laboratoarele regionale de diagnostic.

(2) Laboratoarele naționale desemnate pentru fiecare dintre bolile menționate sunt responsabile cu coordonarea standardelor de diagnostic și a metodelor și cu utilizarea reactivilor.

(3) Laboratoarele naționale desemnate pentru fiecare dintre bolile menționate sunt responsabile cu coordonarea standardelor de diagnostic și a metodelor prevăzute de fiecare laborator pentru diagnosticarea bolii respective din cadrul statului membru. În acest scop, acestea:

(a) pot aproviziona laboratoarele naționale cu reactivi pentru diagnosticare;

(b) controlează calitatea tuturor reactivilor pentru diagnosticare folosiți în statul membru;

(c) efectuează, periodic, teste comparative;

(d) păstrează probe ale virusului bolii respective din cazurile confirmate în statul membru;

(e) asigură confirmarea rezultatelor pozitive obținute în laboratoarele regionale de diagnostic.

(4) Cu toate acestea, prin derogare de la alineatul (1), statele membre care nu dețin un laborator național competent cu privire la boala respectivă pot folosi serviciile laboratorului național al unui stat membru, care este competent în domeniu.

(5) Lista laboratoarelor pentru boala veziculoasă a porcului este prevăzută de anexa II.

(6) Laboratoarele naționale desemnate pentru fiecare dintre bolile menționate cooperează cu laboratoarele de referință ale Comunității menționate la articolul 18.

(7) Comisia adoptă normele de punere în aplicare a prezentului articol, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25.

Articolul 18

(1) Laboratorul comunitar de referință pentru boala veziculoasă a porcului este menționat de anexa II.

(2) Laboratoarele comunitare de referință pentru fiecare dintre celelalte boli menționate de anexa I sunt desemnate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 a doua liniuță, în contextul pregătirii măsurilor specifice pentru fiecare boală.

(3) Fără a aduce atingere Deciziei 90/424/CEE, în special articolul 28, funcțiile și atribuțiile laboratoarelor menționate la alineatele (1) și (2) ale prezentului articol sunt cele care figurează în anexa III.

Articolul 19

(1) Vaccinarea împotriva bolilor menționate de anexa I nu poate fi efectuată decât cu titlu suplimentar la măsurile de control adoptate atunci când a apărut focarul bolii respective, în conformitate cu prevederile următoare:

(a) Comisia adoptă decizia de introducere a vaccinării ca măsură suplimentară în cooperare cu statul membru în cauză, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26;

(b) decizia are la bază următoarele criterii, în special:

— concentrarea de animale din speciile în cauză în zona afectată;

— caracteristicile și compoziția fiecărui vaccin folosit;

— procedurile de supraveghere a distribuirii, depozitării și utilizării vaccinurilor;

— specia și vârsta animalelor care pot sau trebuie să fie vaccinate;

— zonele în care vaccinarea poate fi sau trebuie efectuată;

— durata campaniei de vaccinare.

(2) În cazul prevăzut la alineatul (1):

(a) vaccinarea sau revaccinarea animalelor din speciile suspecte din exploatațiile prevăzute la articolul 4 este interzisă;

(b) injectarea de ser hiper-imun este interzisă.

(3) În cazul în care se recurge la vaccinare, se aplică următoarele norme:

(a) toate animalele vaccinate trebuie identificate cu o marcă clară și lizibilă, în conformitate cu o metodă autorizată în baza procedurii prevăzute la articolul 25;

(b) toate animalele vaccinate trebuie să rămână în zona de vaccinare, cu excepția cazului în care sunt trimise la un abator desemnat de autoritatea competentă pentru sacrificare imediată, caz în care circulația animalelor poate fi autorizată doar după examinarea de către medicul veterinar oficial a tuturor animalelor suspecte din exploatație și confirmarea faptului că nici unul dintre animalele suspecte nu este contaminat.

(4) Atunci când sunt finalizate operațiile de vaccinare, circulația animalelor din speciile suspecte din zona de vaccinare poate fi permisă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26, după o perioadă determinată prin aceeași procedură.

(5) Statele membre informează Comisia în mod regulat, în cadrul Comitetului veterinar permanent, cu privire la derularea măsurilor de vaccinare.

(6) Cu toate acestea, prin derogare de la alineatul (1), statul membru în cauză poate lua decizia de introducere a vaccinării de urgență, după ce a notificat Comisiei acest lucru, cu condiția ca interesele fundamentale ale Comunității să nu fie lezate. Această decizie, care trebuie să ia în considerare, în special, gradul de

concentrare a animalelor în anumite regiuni, necesitatea de protejare a raselor individuale și a zonei geografice în care se efectuează vaccinarea, este reexaminată de îndată, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26, de către Comitetul veterinar permanent, care poate hotărî să restrângă, să modifice sau să extindă măsurile, ori să le sisteze.

Articolul 20

(1) Fiecare stat membru elaborează un plan de urgență aplicabil tuturor bolilor enumerate de anexa I, specificându-se măsurile naționale care trebuie puse în aplicare în cazul apariției uneia dintre aceste boli.

Acest plan trebuie să permită accesul la clădiri, echipamente, personal și celelalte materiale necesare combaterii rapide și eficace a bolii.

(2) Criteriile generale de elaborare a planurilor de urgență sunt prevăzute de anexa IV punctele 1-5 și punctul 10, punctele 6-9 reprezentând criteriile care urmează să fie adaptate în funcție de boala respectivă. Cu toate acestea, statele membre pot să se limiteze la aplicarea criteriilor menționate la punctele 6-9, în cazul în care criteriile menționate la punctele 1-5 și punctul 10 erau deja adoptate la depunerea planurilor de aplicare a măsurilor de control pentru altă boală.

(3) Planurile de urgență elaborate în conformitate cu criteriile menționate de anexa IV sunt prezentate Comisiei:

(i) în termen de cel mult șase luni de la intrarea în vigoare a prezentei directive, în ceea ce privește boala veziculoasă a porcului;

(ii) în termen de cel mult șase luni de la punerea în aplicare a măsurilor specifice pentru fiecare din celelalte boli menționate de anexa I.

(4) Comisia examinează planurile de urgență pentru a determina dacă acestea permit atingerea obiectivului dorit și sugerează statului membru în cauză modificările necesare pentru a asigura compatibilitatea acestora cu planurile celorlalte state membre.

Comisia aprobă planurile, modificate, după caz, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25.

Planurile pot fi modificate sau suplimentate ulterior, în conformitate cu aceeași procedură, pentru a se ține seama de evoluția situației și de natura specifică a bolii respective.

Articolul 21

Prin derogare de la condițiile prevăzute la articolele 19 și 20 cu privire la măsurile de urgență pe care statele membre urmează să le adopte și pentru a se lua în considerare constrângerile de ordin natural și geografic, în special în cazul teritoriilor franceze de peste mări, al insulelor Azore și Madeira și din cauza distanței la care se află față de partea centrală a teritoriului Comunității, statul membru în cauză este autorizat să aplice măsuri de control specifice fiecărei boli menționate de anexa I la prezenta directivă.

În cadrul Comitetului veterinar permanent, statul membru în cauză informează Comisia și celelalte state membre cu privire la măsurile pe care le-adoptă în această privință și în special cu privire la măsurile de control pe care le-a pus în aplicare pentru a se asigura că animalele din teritoriile în cauză nu sunt expediate către alte teritorii ale Comunității.

În baza procedurii de informare prevăzute la al doilea paragraf, articolul 20 se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 22

Experții Comisiei pot să efectueze controale la fața locului, în colaborare cu autoritățile competente și în măsura în care este necesară asigurarea aplicării uniforme a prezentei directive. În acest scop, aceștia pot să controleze un procent reprezentativ din exploatații pentru a observa dacă autoritățile competente verifică respectarea de către aceste exploatații a prevederilor prezentei directive. Comisia informează statele membre cu privire la rezultatul obținut în urma controalelor efectuate.

Statul membru pe teritoriul căruia se efectuează controlul acordă asistența necesară experților în îndeplinirea atribuțiilor acestora.

Normele de punere în aplicare a prezentului articol sunt stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25.

Articolul 23

(1) Decizia 90/424/CEE prevede condițiile care reglementează contribuția financiară a Comunității la măsurile legate de aplicarea prezentei directive.

(2) Articolul 3 din Decizia 90/424/CEE este modificat după cum urmează:

(a) la lista de boli prevăzută la alineatul (1) se adaugă următoarea boală:

„boala hemoragică a căprioarei";

(b) se adaugă următorul alineat:

„(2a) Statul membru în cauză este, de asemenea, eligibil pentru o contribuție financiară a Comunității în cazul în care, la apariția uneia dintre bolile menționate la alineatul (1), două sau mai multe state membre colaborează pentru a controla epidemia, în special la efectuarea studiului epidemiologic și a măsurilor de supraveghere a bolii. Fără a aduce atingere măsurilor prevăzute în baza organizării comune a piețelor în cauză, contribuția financiară specifică a Comunității se stabilește în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 41."

Articolul 24

(1) Anexele I, III și IV sunt modificate, în măsura în care și în cazul în care este necesar, de către Consiliu, care hotărăște cu majoritate calificată pe baza propunerii Comisiei, în special pentru ține seama de evoluția procedurilor de cercetare și diagnosticare.

(2) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25, Comisia poate să modifice anexa II, în special pentru a ține seama de progresele științifice și tehnologice și de evoluția metodelor de diagnosticare.

Articolul 25

(1) Atunci când trebuie urmată procedura prevăzută de prezentul articol, președintele sesizează de îndată Comitetul veterinar permanent, din proprie inițiativă sau la cererea unui reprezentant al statului membru.

(2) Reprezentantul Comisiei prezintă Comitetului proiectul măsurilor care urmează să fie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la proiect într-un termen pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența proiectului. Avizul este emis cu majoritatea prevăzută la articolul 148 alineatul (2) din tratat în cazul deciziilor pe care Consiliul este obligat să le adopte pe baza propunerii Comisiei. Voturile reprezentanților statelor membre din cadrul Comitetului sunt ponderate în conformitate cu prevederile articolului respectiv. Președintele nu are drept de vot.

(3) (a) Comisia adoptă măsurile avute în vedere, în cazul în care sunt conforme cu avizul Comitetului.

(b) În cazul în care măsurile avute în vedere nu sunt conforme cu avizul Comitetului sau în cazul în care nu este emis nici un aviz, Comisia înaintează de îndată Consiliului o propunere cu privire la măsurile care urmează să fie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

În cazul în care la expirarea unei perioade de trei luni de la data înaintării propunerii Consiliul nu a hotărât, Comisia adoptă măsurile propuse, cu excepția cazului în care Consiliul a hotărât împotriva măsurilor respective cu majoritate simplă.

Articolul 26

(1) Atunci când trebuie urmată procedura prevăzută de prezentul articol, președintele sesizează de îndată Comitetul veterinar permanent, din proprie inițiativă sau la cererea unui reprezentant al statului membru.

(2) În cadrul Comitetului, voturile statelor membre sunt ponderate în conformitate cu prevederile articolului 148 alineatul (2) din tratat. Președintele nu are drept de vot.

(3) Reprezentantul Comisiei înaintează proiectul măsurilor care urmează să fie luate. Comitetul își dă avizul cu privire la aceste măsuri în două zile. Avizul se emite cu o majoritate de 54 de voturi.

(4) (a) Comisia adoptă măsurile și le pune în aplicare de îndată imediat, în cazul în care sunt conforme cu avizul Comitetului.

(b) În cazul în care măsurile avute în vedere nu sunt conforme cu avizul Comitetului sau în cazul în care nu este emis un aviz, Comisia înaintează de îndată Consiliului o propunere cu privire la măsurile care urmează să fie luate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

În cazul în care Consiliul nu adoptă nici o măsură în termen de 15 zile de la data la care i-au fost înaintate în vederea aprobării, Comisia adoptă măsurile propuse și le pune în aplicare de îndată, cu excepția cazului în care Consiliul a votat împotriva acestor măsuri cu majoritate simplă.

Articolul 27

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive înainte de 1 octombrie 1993. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi este comunicat de statele membre textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(3) Stabilirea termenului limită pentru transpunerea în dreptul intern la 1 octombrie 1993 nu aduce atingere abolirii controalelor veterinare la frontiere prevăzute prin Directiva 90/425/CEE.

Articolul 28

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 17 decembrie 1992.

Pentru Consiliu

Președintele

J. GUMMER

ANEXA I

LISTA BOLILOR CE TREBUIE DECLARATE OBLIGATORIU

Boala	Perioada de incubație
Pesta bovină	21 de zile
Pesta micilor rumegătoare	21 de zile
Boala veziculoasă a porcului	28 de zile
Boala limbii albastre	40 de zile
Boala hemoragică a căprioarei	40 de zile
Variola ovină sau caprină (Capripox)	21 de zile
Stomatita veziculoasă	21 de zile
Boala Teschen	40 de zile
Dermatoza nodulară virotica	28 de zile
Febra Văii Rift	30 de zile

ANEXA II

MĂSURILE SPECIFICE DE CONTROL AL ANUMITOR BOLI

Pe lângă dispozițiile generale prevăzute de prezenta directivă, în cazul bolii veziculoase a porcului se aplică următoarele dispoziții specifice:

1. **Descrierea bolii**

O boală a porcinelor care, din punct de vedere clinic, nu se deosebește de febra aftoasă, care cauzează vezicule pe rât, buze, limbă și benzile coronare ale degetelor. Boala variază considerabil în gravitate și poate infecta un efectiv de porci fără să se manifeste prin leziuni clinice. Virusul poate supraviețui pe perioade lungi de timp în afara corpului, chiar și în carnea proaspătă; este extrem de rezistent la dezinfectanții normali și s-a remarcat persistența și stabilitatea acestuia la o varietate a pH-ului de la 2,5 la 12. În consecință, este necesară o curățare și dezinfecție deosebit de amănunțită.

2. **Perioada de incubație**

În sensul prezentei directive, perioada maximă de incubație este considerată ca fiind de 28 de zile.

3. **Procedurile de diagnosticare a confirmării și de diagnoză diferențială a bolii veziculoase a porcului.**

Metodele detaliate de colectare a materialelor pentru diagnosticare, testele de diagnosticare de laborator, detectarea de anticorpi și evaluarea rezultatelor testelor de laborator se stabilește în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25 înainte de intrarea în vigoare a directivei.

4. **Confirmarea prezenței bolii veziculoase a porcului**

Prin derogare de la articolul 2 alineatul (6) al prezentei directive, prezența bolii este confirmată:

(a) în exploatațiile în care virusul bolii veziculoase a porcului este izolat fie de la porci, fie din mediul înconjurător;

(b) în exploatațiile unde se află porci seropozitivi pentru boala veziculoasă a porcului, cu condiția ca porcii respectivi sau alți porci din exploatații să prezinte leziuni caracteristice bolii veziculoase a porcului;

(c) în exploatațiile unde se află porci ce prezintă semne clinice ale bolii sau sunt seropozitivi, cu condiția să existe o legătură epidemiologică directă cu un focar confirmat;

(d) în alte efective în care sunt detectați porci seropozitivi. În ultimul caz, autoritatea competentă efectuează investigări ulterioare, înaintea confirmării prezenței bolii, în special prelevare de noi probe și repetarea testării, cu un interval de cel puțin 28 zile între prelevarea de probe. Prevederile articolului 4 se aplică în continuare până la finalizarea investigațiilor ulterioare. În cazul în care investigațiile ulterioare nu prezintă nici o dovadă a existenței bolii, deși porcii sunt seropozitivi, autoritatea competentă se asigură că porcii testați sunt sacrificați și distruși sub supravegherea sa, într-un abator pe care l-a desemnat de pe teritoriul său național.

Autoritatea competentă se asigură că la sosirea în abator porcii sunt ținuți și sacrificați separat de ceilalți porci și că singura piață pe care este folosită carnea acestor porci este piața națională.

5. **Laboratoarele de diagnosticare**

Belgia:	Institut national de recherches vétérinaires, Groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles.
Danemarca:	Statens Veterinære Institut for Virusforskning, Lindholm.
Germania:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, Paul-Ehrlich-Straße, 7400 Tübingen.

Franța:	Laboratoire central de recherche vétérinaire, Maisons-Alfort.
Grecia:	Ινστιτούτο Λοιμωδών και Παρασιτικών Νοσημάτων, Νεαπόλεως 21, Αγία Παρασκευή·
Irlanda:	Institute for Animal Health, Pirbright, Woking, Surrey.
Italia:	Istituto zooprofilattico sperimentale della Lombardia e dell'Emilia Romagna, Brescia.
Luxemburg:	Institut national de recherches vétérinaires, Groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles.
Țările de Jos:	Centraal Diergeneeskundig Institut, Lelystad.
Portugalia:	Laboratório Nacional de Investigação Veterinária, Lisboa.
Spania:	Laboratorio de Alta Seguridad Biológica (INIA), 28130 Madrid.
Regatul Unit:	Institute for Animal Health, Pirbright, Woking, Surrey.

6. **Laborator comunitar de referință**

AFRC Institute for Animal Health,
Pirbright Laboratory,
Ash Road,
Pirbright,
Woking,
Surrey GU24 ONF,
United Kingdom.

7. **Zona de protecție**

1. Mărimea zonei de protecție este conformă cu prevederile articolului 10 al prezentei directive.

2. În cazul bolii veziculoase a porcului, prin derogare, măsurile prevăzute la articolul 11 din directivă sunt înlocuite cu următoarele:

(a) toate exploatațiile din zonă care dețin animale din speciile suspecte sunt identificate;

(b) se efectuează vizite periodice la exploatațiile care dețin animale din speciile suspecte și se efectuează o examinare clinică a acelor animale inclusiv, în cazul în care este necesar, prelevarea de probe pentru examinarea de laborator; trebuie păstrată o evidență a vizitelor și constatărilor; frecvența vizitelor trebuie să fie proporțională cu gravitatea epizootiei din exploatațiile cu cel mai mare risc;

(c) circulația și transportul animalelor din speciile suspecte pe drumurile publice sau private, cu excepția drumurilor care deservesc exploatația, este interzisă. Cu toate acestea, autoritatea competentă poate deroga de la această interdicție pentru transportul animalelor pe cale rutieră sau ferată fără descărcare sau oprire;

(d) cu toate acestea, în conformitate cu procedura menționată la articolul 25, se poate face excepție în cazul porcilor destinați sacrificării, din afara zonei de protecție și care se îndreaptă către un abator din zonă;

(e) camioanele și alte vehicule și echipamentul care sunt utilizate în cadrul zonei de protecție la transportul porcilor și altor animale sau materialele care ar putea fi contaminate (ex.: hrană pentru animale, bălegar, noroi, etc.) nu pot părăsi:

(i) exploatația din cadrul zonei de protecție;

(ii) zona de protecție;

(iii) abatorul,

înainte de a fi curățate și dezinfectate în conformitate cu procedurile stabilite de autoritatea competentă. Acele proceduri prevăd în special faptul că nici un camion sau vehicul care a fost folosit la transportul de porci nu poate părăsi zona fără a fi inspectat de autoritatea competentă;

(f) porcii nu pot fi scoși dintr-o exploatație în care sunt ținuți timp de 21 de zile de la finalizarea curățirii și dezinfectării preliminare a exploatațiilor contaminate, în conformitate cu dispozițiile articolului 16; după 21 de zile se poate acorda autorizația de a muta porcii din exploatația respectivă:

(i) direct către un abator desemnat de autoritatea competentă, de preferință în cadrul zonei de protecție sau al celei de supraveghere, în următoarele condiții:

— examinarea tuturor porcilor din cadrul exploatației;

— examinarea clinică a porcilor care vor fi duși la sacrificare;

— marcarea fiecărui porc cu crotalie sau identificarea prin orice altă metodă autorizată;

— transportul porcilor în vehicule sigilate de către autoritatea competentă.

Autoritatea competentă responsabilă pentru abator este informată cu privire la intenția de a i se trimite porci.

La sosirea la abator, porcii trebuie ținuți și tăiați separat de ceilalți porci. Vehiculele și echipamentul care au fost implicate în transportul porcilor sunt curățate și dezinfectate înainte de a pleca de la abator.

Pe parcursul operațiilor de pre-sacrificare și de inspecție *post mortem* efectuate la abatorul desemnat, autoritatea competentă ține seama de orice semne referitoare la prezența virusului bolii veziculoase a porcului.

În cazul porcilor sacrificați în conformitate cu această dispoziție, se prelevă o probă statistică reprezentativă de sânge. În cazul unui rezultat pozitiv care conduce la confirmarea bolii veziculoase a porcului, se aplică măsurile prevăzute la punctul 9.3;

(ii) în situații excepționale, direct către alte clădiri aflate în cadrul zonei de protecție, în următoarele condiții:

— examinarea clinică a tuturor porcilor din exploatație;

— examinarea clinică a porcilor ce vor fi transportați, cu rezultate negative;

— marcarea fiecărui porc cu crotalie sau identificarea prin orice altă metodă autorizată;

(g) carnea proaspătă provenind de la porcii prevăzuți la punctul (f) litera (i) este marcată în conformitate cu anexa la Directiva 72/461/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1972 privind problemele de sănătate animală în comerțul intracomunitar cu carne proaspătă ([1]) și ulterior tratate în conformitate cu normele prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 80/215/CEE a Consiliului din 22 ianuarie 1980 privind problemele de sănătate animală în comerțul intracomunitar cu produse pe bază de carne ([2]). Acest tratament trebuie efectuat într-o unitate desemnată de autoritatea competentă.

Carnea este trimisă la unitatea desemnată, cu condiția ca transportul să fie sigilat înainte de plecare și să rămână sigilat pe tot parcursul transportului.

Cu toate acestea, la cererea statului membru, însoțită de o justificare adecvată și în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25 din directivă, pot fi adoptate soluții specifice, în special cu privire la marcarea cărnii și utilizarea ei ulterioară și la destinația acestor produse prelucrate.

3. Măsurile din zona de protecție continuă să se aplice cel puțin până când:

(a) toate măsurile prevăzute la articolul 16 din prezenta directivă au fost efectuate;

(b) toate exploatațiile din zonă au fost supuse:

(i) unei examinări clinice a porcilor care a evidențiat faptul că aceștia nu prezintă nici un semn al bolii veziculoase a porcului și

(ii) unei examinări serologice pe un eșantion statistic de porci fără a se detecta anticorpi la boala veziculoasă a porcului. Programul de detectare serologică trebuie să țină seama de modul de transmitere al bolii veziculoase a porcului și de modul în care sunt ținuți porcii. Programul trebuie stabilit în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25 din directivă înainte de data intrării în vigoare.

([1]) JO L 302, 31.12.1972, p. 24. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 91/687/CEE (JO L 377, 31.12.1991, p. 16).

([2]) JO L 47, 21.2.1980, p. 4. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 91/687/CEE (JO L 377, 31.12.1991, p. 16).

Examinarea și prelevarea probelor prevăzute la punctele (i) și (ii) nu se efectuează decât după trecerea a 28 de zile de la finalizarea măsurilor preliminare de curățare și de dezinfecție din exploatația contaminată.

4. La expirarea perioadei prevăzute la punctul 3, normele aplicate zonei de supraveghere se aplică și zonei de protecție.

8. **Zona de supraveghere:**

1. Mărimea zonei de protecție este conformă cu prevederile articolului 10.

2. În cazul bolii veziculoase a porcului, măsurile prevăzute la articolul 12 sunt înlocuite cu următoarele:

(a) toate exploatațiile care dețin animale din speciile suspecte sunt identificate;

(b) circulația porcilor, alta decât cea direct către abator din cadrul exploatației din zona de supraveghere, este permisă doar cu condiția ca nici un porc să nu fi fost introdus în exploatație pe parcursul ultimelor 21 de zile; proprietarul sau persoana responsabilă pentru animale trebuie să țină evidența circulației porcilor;

(c) circulația porcilor din zona de supraveghere poate fi autorizată de autoritatea competentă în următoarele condiții:

— inspectarea porcilor din exploatație să fi fost efectuată cu 48 de ore înainte de transport;

— examinarea clinică a porcilor care vor fi transportați a fost efectuată cu rezultat negativ, cu 48 de ore înainte de transport;

— examinarea serologică a unui eșantion statistic de porci a fost efectuată, fără a se detecta anticorpi la boala veziculoasă a porcului, cu 14 zile înainte. Cu toate acestea, în cazul porcilor destinați sacrificării, examinarea serologică poate fi efectuată pe baza probelor de sânge prelevate la abatorul de destinație, desemnat de autoritatea competentă în cadrul teritoriului său. În cazul obținerii unor rezultate pozitive ce confirmă prezența bolii veziculoase a porcului, se aplică măsurile prevăzute la punctul 9.3;

— fiecare porc a fost marcat cu crotalie sau a fost identificat prin orice altă metodă autorizată;

— camioanele și alte vehicule și echipamentele folosite la transportarea porcilor trebuie curățate și dezinfectate după fiecare operație de transport;

(d) camioanele și alte vehicule și echipamentul care sunt folosite, în cadrul zonei de supraveghere, pentru transportul porcilor și al altor animale sau materialele ce ar putea fi contaminate nu pot părăsi zona fără a fi curățate și dezinfectate în conformitate cu procedurile stabilite de autoritatea competentă.

3. (a) Mărimea zonei de supraveghere poate fi modificată în conformitate cu prevederile articolului 10 alineatul (3).

(b) Măsurile din cadrul zonei de supraveghere se aplică până când:

(i) toate măsurile prevăzute la articolul 16 au fost efectuate;

(ii) toate măsurile necesare în zona de supraveghere au fost îndeplinite.

9. **Măsuri generale comune**

Măsurile suplimentare în cazul bolii veziculoase a porcului se aplică după cum urmează:

1. în cazurile în care prezența bolii veziculoase a porcului este confirmată oficial, statele membre se asigură că, pe lângă măsurile prevăzute la articolul 4 alineatul (2) și la articolul 5 din prezenta directivă, carnea porcilor sacrificați între introducerea probabilă a bolii în exploatație și adoptarea măsurilor oficiale, este, în măsura posibilului, urmărită și distrusă sub supraveghere oficială astfel încât să se elimine riscul răspândirii virusului bolii veziculoase a porcului;

2. atunci când medicul veterinar oficial are motive să suspecteze faptul că porcii dintr-o exploatație ar fi putut fi contaminați ca rezultat al circulației persoanelor, animalelor sau vehiculelor sau pe orice altă cale, porcii

din exploatația respectivă rămân sub restricții de circulație, în conformitate cu prevederile articolului 9 din directivă, cel puțin până când exploatația a fost supusă:

(a) unei examinări clinice a porcilor, cu rezultat negativ;

(b) unei examinări serologice a unui eșantion statistic de porci fără a se detecta anticorpi ai bolii veziculoase a porcului, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) litera (b) punctul (ii).

Examinarea prevăzută la literele (a) și (b) nu se efectuează decât după trecerea a 28 de zile de la data posibilei contaminări a exploatației ca urmare a circulației persoanelor, animalelor sau vehiculelor, sau în alt mod.

3. În cazul în care se confirmă existența bolii veziculoase a porcului într-un abator, autoritatea competentă se asigură că:

(a) toți porcii din abator sunt sacrificați de îndată;

(b) carcasele și organele comestibile ale porcilor infectați și contaminați sunt distruse sub supraveghere oficială astfel încât să se elimine riscul răspândirii bolii veziculoase a porcului;

(c) curățarea și dezinfecția clădirilor și echipamentului, inclusiv a vehiculelor, se efectuează sub supravegherea oficială a medicului veterinar oficial, în conformitate cu instrucțiunile autorității competente;

(d) este efectuat un studiu epidemiologic, în conformitate cu articolul 8 din directivă;

(e) nici un porc nu este reintrodus în vederea sacrificării decât după cel puțin 24 de ore de la finalizarea operațiilor de curățare și dezinfecție în conformitate cu litera (c).

10. **Curățarea și dezinfecția exploatațiilor contaminate**

Pe lângă măsurile prevăzute la articolul 16 din directivă, se aplică următoarele măsuri:

1. *Procedura de curățare preliminară și dezinfecție*

(a) De îndată ce carcasele de porc au fost îndepărtate pentru a fi distruse, acele părți ale incintelor în care au fost ținuți porcii sau alte părți ale incintelor care au fost contaminate în timpul sacrificării se stropesc cu dezinfectant aprobat în conformitate cu articolul 16, cu concentrația adecvată bolii veziculoase a porcului. Dezinfectantul folosit trebuie să rămână pe suprafețele respective pentru cel puțin 24 de ore.

(b) Țesutul sau sângele ce ar fi putut fi răspândit pe parcursul tăierii trebuie colectat cu grijă și distrus împreună cu carcasele (sacrificarea trebuie să fie efectuată tot timpul pe o suprafață impermeabilă).

2. *Procedura de curățare și dezinfectare intermediară*

(a) Bălegarul, așternutul, mâncarea contaminată etc. sunt scoase din clădiri, adunate și stropite cu un dezinfectant adecvat. Noroiul se tratează cu o metodă corespunzătoare pentru omorârea virusului.

(b) Toate accesoriile portabile se scot din incinte și sunt curățate și dezinfectate separat.

(c) Grăsimea și restul de murdărie sunt scoase de pe toate suprafețele prin îmbibare cu un agent degresant și apoi sunt spălate cu apă cu presiune.

(d) Aplicarea ulterioară a dezinfectanților se realizează apoi prin stropirea tuturor suprafețelor.

(e) Încăperile ce pot fi închise etanș sunt afumate.

(f) Reparațiile necesare la podelele deteriorate, pereți etc. se dispun în urma inspecției medicului veterinar oficial și se execută de îndată.

(g) Reparațiile finalizate sunt inspectate pentru a se asigura că au fost efectuate în mod satisfăcător.

(h) Părțile incintelor în care nu există nici un material combustibil sunt supuse unui tratament termic, utilizând un pistol cu flacără.

(i) Suprafețele se stropesc cu un dezinfectant alcalin cu un pH mai mare de 12,5 sau cu un alt dezinfectant aprobat. Dezinfectantul se curăță după 48 de ore.

3. *Procedura de curățare și dezinfecție finală*

Tratamentul cu pistol cu flacără sau cu dezinfectant alcalin punctul 2 literele (h) și (i)] se repetă după 14 zile.

11. **Repopularea exploatațiilor contaminate**

Pe lângă măsurile prevăzute la articolul 5 alineatul (4) din directivă, se aplică următoarele măsuri:

1. Repopularea nu începe decât după patru săptămâni de la prima dezinfectare totală a incintelor, și anume etapa a treia a procedurilor de curățare și dezinfecție.

2. Reintroducerea porcilor ține seama de tipul de creștere al porcilor practicat în exploatația respectivă și trebuie să se conformeze uneia dintre următoarele proceduri:

(a) în cazul creșterii porcilor în exploatații în aer liber, reintroducerea în exploatație începe mai întâi prin introducerea unui număr limitat de purcei santinelă care au fost verificați de prezența anticorpilor virusului bolii veziculoase a porcului și au reacționat negativ. Purceii santinelă sunt plasați, în conformitate cu cerințele autorității competente, pe toată suprafața exploatației contaminate și vor fi examinați clinic la 28 de zile după ce au fost aduși în exploatația respectivă și se vor preleva probe pentru testele serologice.

În cazul în care nici unul din porci nu prezintă semne clinice ale bolii veziculoase a porcului și nu a produs anticorpi împotriva virusului bolii, poate avea loc repopularea totală;

(b) pentru toate celelalte forme de creștere, reintroducerea porcilor se efectuează fie în conformitate cu măsurile prevăzute la litera (a), fie printr-o repopulare totală, cu condiția ca:

— toți porcii să sosească într-o perioadă de 8 zile și să provină din exploatații din exteriorul zonelor aflate sub restricție ca urmare a bolii veziculoase a porcului și să fie seronegativi;

— nici un porc să nu părăsească exploatația pe o perioadă de 60 de zile după sosirea ultimilor porci;

— efectivul repopulat este supus unei examinări clinice și serologice în conformitate cu cerințele autorității competente. Respectiva examinare nu poate fi efectuată înainte de primele 28 de zile după sosirea ultimilor porci.

12. Până la 1 octombrie 1997, Comisia înaintează Consiliului un raport, pe baza avizului Comitetului veterinar permanent, cu privire la descoperirile în domeniul procedurilor de cercetare și diagnosticare și la descoperirile tehnice și științifice cu privire la boala veziculoasă a porcului, însoțită de propuneri adecvate, ținând seama de concluziile raportului. Consiliul hotărăște cu privire la aceste propuneri cu majoritate calificată în cel mult șase luni de la data la care acestea au fost prezentate.

ANEXA III

LABORATOARELE COMUNITARE DE REFERINȚĂ PENTRU BOLILE ÎN CAUZĂ

Funcțiile și atribuțiile laboratoarelor comunitare de referință pentru bolile în cauză sunt:

1. să coordoneze, cu consultarea Comisiei, metodele pe care statele membre le aplică pentru diagnosticarea bolilor respective, în special prin:

   (a) specificarea, deținerea și furnizarea de sușe ale virusului bolii relevante pentru testele serologice și prepararea antiserului;

   (b) furnizarea serului standard și a celorlalți reactivi de referință către laboratoarele naționale de referință pentru a standardiza testele și reactivii utilizați în statele membre;

   (c) crearea și păstrarea unei colecții de sușe și izolați ai virușilor bolilor relevante;

   (d) organizarea de teste comparative periodice ale procedurilor de diagnostic la nivelul Comunității;

   (e) colectarea și compararea datelor și informațiilor cu privire la metodele de diagnostic utilizate și rezultatele testelor efectuate în Comunitate;

   (f) caracterizarea izolaților de viruși ai bolilor relevante prin metodele cele mai noi pentru a asigura o mai bună înțelegere a epizootiologiei bolii;

   (g) urmărirea evoluției descoperirilor în materie de supraveghere, epizootiologie și prevenire a bolilor în cauză în întreaga lume;

   (h) păstrarea informațiilor cu privire la virușii relevanți și la alți viruși în cauză pentru a permite un diagnostic diferențial rapid;

   (i) dobândirea de cunoștințe solide cu privire la prepararea și utilizarea produselor imunologice veterinare folosite pentru controlul și combaterea bolilor relevante;

2. să ajute în mod activ la diagnosticarea focarelor bolilor relevante în statele membre prin primirea de izolați de viruși pentru efectuarea diagnosticului de confirmare, a caracterizării și a studiilor cu privire la epizootii;

3. să faciliteze pregătirea și formarea continuă a experților în diagnosticarea de laborator în vederea armonizării tehnicilor de diagnostic pe întreg teritoriul Comunității.

ANEXA IV

CRITERIILE MINIME PENTRU PLANURILE DE URGENȚĂ

Planurile de urgență trebuie să îndeplinească cel puțin următoarele criterii:

1. stabilirea unui centru de criză la nivel național, care să coordoneze toate măsurile de control din statul membru respectiv;

2. întocmirea unei liste cu centrele locale de control al bolii, dotate cu echipamentele adecvate de control al bolii la nivel local;

3. furnizarea de informații detaliate cu privire la personalul implicat în măsurile de control, a calificărilor și responsabilităților acestora;

4. fiecare centru local de control al bolii trebuie să poată contacta rapid persoanele sau organizațiile implicate direct sau indirect în apariția bolii;

5. trebuie să fie disponibile echipamente și materiale pentru ca măsurile de control să poată fi efectuate în mod corespunzător;

6. trebuie furnizate instrucțiuni detaliate cu privire la acțiunile ce vor fi întreprinse la suspectarea și confirmarea unei infecții sau contaminări, inclusiv mijloacele de distrugere a carcaselor;

7. efectuarea de programe de instruire pentru a menține și dezvolta cunoștințele privind procedurile administrative și de teren;

8. laboratoarele de diagnostic trebuie să aibă posibilitatea unei examinări *post mortem*, capacitatea necesară pentru serologie, histologie, etc. și trebuie să aibă cunoștințele necesare unei diagnosticări rapide. Trebuie adoptate dispoziții pentru transportul rapid al probelor;

9. trebuie furnizate detalii cu privire la cantitatea de vaccin împotriva bolii în cauză estimat a fi necesar în cazul în care se recurge la vaccinarea de urgență;

10. trebuie să existe prevederi care să reglementeze punerea în aplicare a planurilor de urgență.